

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 230 WE, decyzji przyjętej przez Komisję w dniu 21 lutego 2007 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE i art. 53 EOG w sprawie COMP/E-1/38.823 — Elevators and Escalators w zakresie w jakim dotyczy ona GTO;
- posiłkowo, uchylenie lub obniżenie, na podstawie art. 229 WE, wysokości grzywny, nałożonej na nią na mocy tej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2007) 512 wersja ostateczna z dnia 21 lutego 2007 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE i art. 53 EOG (sprawa COMP/E-1/38.823 — PO/Elevators and Escalators) w sprawie kartelu na rynku instalacji i konserwacji dźwigów i schodów ruchomych w Belgii, Niemczech, Luksemburgu i Niderlandach obejmującego fałszowanie przetargów, podział rynków, ustalanie cen, udzielanie zamówień na sprzedaż, instalację, konserwację i modernizację urządzeń oraz wymianę informacji, w zakresie w jakim decyzja jej dotyczy. Posiłkowo skarżąca wnosi o uchylenie lub obniżenie grzywny nałożonej na nią na mocy zaskarżonej decyzji.

Na poparcie swoich twierdzeń skarżąca przedstawia siedem zarzutów.

W pierwszym zarzucie skarżąca podnosi, że Komisja popełniła błąd co do prawa i błąd w ustaleniach faktycznych w zastosowaniu zasad obliczania grzywny uznając, że zarzucane praktyki stanowiły „bardzo poważne” naruszenie. Skarżąca uważa, że początkowa kwota grzywny powinna być w rezultacie obniżona, ze względu na ograniczony geograficzny zasięg właściwego rynku oraz ograniczony wpływ zarzuczanych praktyk na właściwy rynek.

W drugim zarzucie skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła błąd co do prawa i błąd w ustaleniach faktycznych nie biorąc pod uwagę rzeczywistej możliwości wyrządzenia szkody przez skarżącą. Ponadto, zdaniem skarżącej, Komisja powinna była uwzględnić przy ustalaniu kwoty grzywny jej status małego i średniego przedsiębiorstwa, zarządzanego w pełni samodzielnie, które w rezultacie nie jest w stanie wyrządzić znaczącej szkody na rynku.

W trzecim zarzucie skarżąca podnosi, że Komisja popełniła błąd co do prawa i błąd w ustaleniach faktycznych, gdyż nie ograniczyła kwoty grzywny do wysokości 10 % jej obrotu i że nie powinna była brać pod uwagę obrotu spółek dominujących przy obliczeniu maksymalnej kwoty grzywny nałożonej na skarżącą.

Zarzut czwarty oparty jest na naruszeniu przez Komisję zasady równego traktowania z uwagi na fakt, że nie zastosowała ona zasad odpowiedzialności w konsekwentny sposób wobec wszystkich członków rozpatrywanego kartelu. Skarżąca uważa, że Komisja przypisała zarzucane praktyki jej spółkom dominującym, podczas gdy nie postąpiła tak względem innej spółki, której wymierzono kary na mocy tej samej decyzji, mimo że

znajdowała się ona w porównywalnej sytuacji do sytuacji skarżącej w odniesieniu do kontroli wykonywanej przez spółki matki.

W zarzucie piątym skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła błąd w ustaleniach faktycznych, gdyż nie zmniejszyła kwoty grzywny o 50 % na podstawie komunikatu w sprawie współpracy⁽¹⁾. Skarżąca utrzymuje, że jej współpraca z służbami Komisji była ścisła, nieprzerwana i miała bardzo szeroki zakres oraz że uzasadniała maksymalne zmniejszenia grzywny, przewidziane w komunikacie w sprawie współpracy, czyli o 50 %.

Zarzut szósty podniesiony przez skarżącą oparty jest na naruszeniu zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań ze względu na fakt, że Komisja nie zastosowała dodatkowego zmniejszenia grzywny o 10 % z powodu nie kwestionowania przez skarżącą okoliczności faktycznych. Skarżąca uważa, że powiadomienie o zarzutach oraz praktyka decyzyjna Komisji wywołała u niej uzasadnione oczekiwanie uzyskania na tej podstawie zmniejszenie grzywny o 10 % a nie tylko o 1 %, tak jak przyjęto w zaskarżonej decyzji.

Zarzut siódmy oparty jest na naruszeniu zasady proporcjonalności kar z uwagi na fakt, że nałożona na skarżącą grzywna nie jest uzasadniona w świetle rozpatrywanego naruszenia, a w szczególności wobec jego ograniczonego wpływu na rynek i ze względu na ograniczoną wielkość spółki, która je popełnienia.

⁽¹⁾ Komunikat Komisji w sprawie zwolnienia z grzywnien oraz zmniejszenia grzywnien w przypadkach karteli, Dz.U. 2002, C 45, str. 3

Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2007 r. — General Technic przeciwko Komisji

(Sprawa T-142/07)

(2007/C 140/66)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: General Technic Sàrl (Luxembourg, Wielkie Księstwo Luksemburga) (przedstawiciel: adwokat M. Nosbusch)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 WE decyzji wydanej przez Komisję w dniu 21 lutego 2007 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE i art. 53 EOG w sprawie COMP/E-1/38.823 — Windy i Schody ruchome, w zakresie w jakim dotyczy ona General Technic;

- tytułem żądania ewentualnego, uchylenie lub obniżenie, na podstawie art. 229 WE kwoty grzywny, która została nałożona na skarżącą w tej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w całości.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2007) 512 wersja ostateczna z dnia 21 lutego 2007 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE i art. 53 EOG (sprawa COMP/E-1/38.823 — PO/Windy i Schody ruchome) w przedmiocie kartelu na rynku instalacji i obsługi wind i schodów ruchomych w Belgii, Niemczech, Luksemburgu i Niderlandach polegającego na manipulacji przetargami, podziale rynków, ustalaniu cen, przyznawaniu projektów i umów sprzedaży, instalacji, obsłudze i modernizacji sprzętu a także wymianie informacji, w zakresie w jakim niniejsza decyzja dotyczy skarżącej. Tytułem żądania ewentualnego, skarżąca wnosi o uchylenie lub obniżenie grzywny nałożonej na nią w zaskarżonej decyzji.

Na poparcie swojej skargi skarżąca twierdzi, że Komisja niesłusznie obciążyła ją wspólnie i solidarnie zapłatą grzywny nałożonej na jej spółkę zależną, uczestnika kartelu. Skarżąca uważa, że Komisja nie zrozumiała charakteru i zakresu jej udziału w kapitale jej spółki zależnej ponieważ skarżąca jest spółką o cechach typowo finansowych i nie prowadzi ona działalności handlowej, natomiast jej udział w spółce zależnej był mniejszościowy i nie wykraczał poza konieczność ochrony własnych interesów finansowych. Skarżąca podtrzymuje ponadto, że Komisja niedostatecznie uzasadniła jej uczestnictwo w rozpatrywanym kartelu w przeciwieństwie do osobistej roli pełnionej przez jej udziałowca w charakterze współnika zarządzającego spółką zależną.

Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2007 r. — UMG Recordings przeciwko OHIM — Osman (MOTOWN)

(Sprawa T-143/07)

(2007/C 140/67)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: UMG Recordings, Inc. (Santa Monica, Stany Zjednoczone Ameryki) (przedstawiciele: E. Armijo Chávarri, A. Castán Pérez-Gómez, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą był również: Jimmy Osman (Londyn, Zjednoczone Królestwo)

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 15 lutego 2007 r. w sprawie R-523/2006-2 (wraz załączonymi dokumentami) za dopuszczalną oraz wniesioną w terminie i właściwej formie oraz wydanie po przeprowadzeniu postępowania w sprawie wyroku stwierdzającego nieważność tej decyzji i wyraźne obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia: Wspólnotowy słowny znak towarowy „MOTOWN” dla towarów i usług w klasach 9, 25, 41 i 42 - zgłoszenie nr 206 243

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: UMG Recordings

Strona wnosząca o stwierdzenie wygaśnięcia wspólnotowego znaku towarowego: Jimmy Osman

Decyzja Wydziału Unieważnień: Uwzględnienie wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia wspólnotowego znaku towarowego w odniesieniu do spornych usług należących do klasy 42 i oddalenie wniosku, w zakresie w jakim dotyczył usług należących do klasy 41

Decyzja Izby Odwoławczej: Uwzględnienie odwołania wniesionego przez Jimmy'ego Osmana

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 15 ust. 1 i art. 50 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/49

Skarżąca twierdzi, że Izba Odwoławcza dokonała błędnej oceny dowodów przywołanych na okoliczność używania jej znaku towarowego w odniesieniu do usług należących do klasy 41.

Po pierwsze, skarżąca podnosi, że Izba Odwoławcza nie uwzględniła faktu, iż sporny znak towarowy był przedmiotem czynności stanowiących używanie w odniesieniu do spornych usług, zarówno przez właściciela zarejestrowanego znaku towarowego, jak i za jego zgodą przez osoby trzecie.

Po drugie, w opinii skarżącej Izba Odwoławcza potraktowała „usługi dyskotekowe” oraz „organizację wydarzeń muzycznych” w ten sam sposób, nie biorąc pod uwagę faktu, że należą one do odmiennych kategorii usług.

Po trzecie, skarżąca twierdzi, że zakładając nawet, iż nie brała ona bezpośredniego lub pośredniego udziału w świadczeniu „usług dyskotekowych” lub „organizacji wydarzeń muzycznych” należało rozstrzygnąć, że świadczyła ona szczególne usługi, przynależne do wyżej wymienionych kategorii, oraz że świadczenie tych „dodatkowych usług” umożliwiło spełnienie obowiązku używania jej znaku towarowego w odniesieniu do tzw. ogólnych kategorii usług (mianowicie spornych usług).